

ทางเดินของ การเรียนรู้

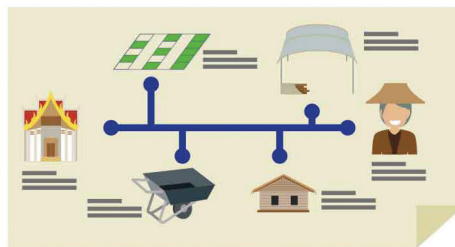
โครงการตลาดนัดพาเพลิน
เดินไปร้อยละ 2

หลังจากสามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงให้ตลาดนัดวัดลาดเป้ง ตำบลนางตะเคียน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม กลายเป็นตลาดนัดที่สะอาดตา เป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้น แต่เมื่อตลาดนัดถูกย้ายไปอยู่บริเวณริมน้ำ ทำให้การจัดวางผังร้านค้าที่ทีมงานสำรวจและกำหนดพิถีพิถันไว้เปลี่ยนแปลงไป ความไม่เป็นระเบียบเรื่องการตั้งแผงร้านค้า จึงเกิดขึ้น ที่สำคัญปัญหายะยังกลับมาเกิดซ้ำ ทีมงานจึงต้องเริ่มต้นแก้ปัญหาละลานตลาดใหม่อีกครั้งด้วยการทำ **โครงการตลาดนัดพาเพลินเดินไปไร่ขยะปี 2** ด้วยหวังว่าตลาดนัดวัดลาดเป้งจะกลับมาสะอาดและเป็นระเบียบเหมือนเดิม

คุณค่าที่เกิดขึ้น

รู้จักเสียสละเวลาส่วนตัวมาทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม เกิดสำนึกรักชุมชนถิ่นเกิด มีสำนึกรับผิดชอบต่อส่วนรวม มีความเป็นผู้นำ กล้าคิด กล้าทำ ตรงต่อเวลา มีความมุ่งมั่นไม่ย่อท้อต่อปัญหาอุปสรรค พยายามคิดหาทางแก้ไขปัญหาเพื่อนำพาโครงการไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้

Timeline ชุมชน

สืบค้นข้อมูลประวัติศาสตร์ชุมชน (ตลาดนัดและวัดลาดเป้ง) เพื่อให้คนในชุมชนเห็นสิ่งดีๆ ที่มีในบ้านเกิด จนเกิดความรักและหวงแหน แล้วช่วยกันดูแลพัฒนาชุมชนต่อไป

ภาวะความเป็นผู้นำ การกล้าคิด กล้าทำ และทัศนคติในการมองสถานการณ์อย่างรอบด้าน เป็นคุณสมบัติที่จำเป็นมากกว่าความเก่ง เพราะความเก่งฝึกฝนกันได้ แต่ภาวะความเป็นผู้นำและความกล้า โดยเฉพาะกล้าตัดสินใจ เป็นความเด็ดขาดที่จะช่วยให้ทีมงานฝ่าฟันปัญหาให้ลุกล่วงไปได้ ส่วนทัศนคติในการมองสถานการณ์อย่างรอบด้านจะช่วยให้เข้าใจผู้อื่นมากขึ้น เพราะการำโครงการเพื่อชุมชนต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเอาใจเขามาใส่ใจเรา

หลังจากสามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงให้ตลาดนัดวัดลาดเป้ง ตำบลนางตะเคียน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม กลายเป็นตลาดนัดที่สะอาดตา เป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้น ด้วยความร่วมมือร่วมใจของพ่อค้าแม่ค้าในตลาดนัด จนปัญหาในภาพรวมค่อยๆ คลี่คลายลง ทุกอย่างดูเหมือนจะเข้าสู่รูปเข้ารอยดี แต่ปัญหาก็เกิดขึ้นอีกครั้ง เมื่อตลาดนัดที่น้องๆ เยาวชนจากโครงการตลาดนัดพาเพลินเดินไปไร่ชยะ จัดระบบระเบียบไว้มีอันต้องสะดุด เมื่อตลาดนัดถูกย้ายไปอยู่บริเวณริมน้ำแทน เพื่อก่อสร้างหลังคาโดม ทำให้การจัดวางผังร้านค้าที่ทีมงานสำรวจและกำหนดพิถีพิถันไว้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม การย้ายตลาดไปอยู่ที่ใหม่ทำให้มีร้านค้าใหม่เพิ่มเข้ามา ความไม่เป็นระเบียบเรื่องการจัดวางร้านค้าจึงเกิดขึ้น ที่สำคัญปัญหายะยังกลับมาเกิดซ้ำ ทีมงานจึงต้องเริ่มต้นแก้ปัญหาหยาบๆ ล้นตลาดกันใหม่อีกครั้ง...

เพราะผูกพันและรับผิดชอบ

อ้อม-ประทานพร ถมยา แก่นนำโครงการตลาดนัดพาเพลินเดินไปไร่ชยะปี 1 บอกว่า หลังทำโครงการปีแรกเสร็จ เธอตัดสินใจส่งไม้ต่อให้ **ตูน-ช่อชญา ผงขมิ้น** เพื่อนรุ่นเดียวกันที่อาสาเข้ามาเป็นแกนนำในปีที่ 2 เพราะกำลังเครียดอยู่กับการหาที่เรียนต่อ หลังจากตัดสินใจหยุดเรียนสายอาชีพ เพื่อเบนเข็มมาเรียนในสายสามัญ **แต่ในยามคับขันที่โครงการในปี 2 ทำท่าจะไปไม่รอด เพราะความไม่พร้อมของทีมงานที่ต่างแยกย้ายไปเรียนนอกชุมชนและอยู่กันคนละทิศคนละทาง รวมทั้งปัญหาการจัดวางตลาดนัดที่เปลี่ยนแปลงไปบ่อย** เมื่อตูนเอ่ยปากร้องขอกำลังเสริมให้กลับมาช่วยผลักดันโครงการ แม้ลำบากใจ แต่เธอก็ไม่ปฏิเสธ โดยเหตุผลที่เธอตัดสินใจช่วยเพื่อนส่วนหนึ่งเป็นเพราะ **ความรับผิดชอบและความผูกพันกับโครงการที่ลงมือปลูกปั้นมาตั้งแต่ต้น “เพราะที่นี่เป็นบ้านของเรา ถ้าเราไม่ทำก็ไม่มีใครทำ”**

“ภาพที่เห็นจากสายตาวาดตลาดนัดไม่เป็นระเบียบ ผู้คนมาจับจ่ายน้อยลง พ่อค้าแม่ค้าก็ลดลงจากเดิมมาก ผลการเก็บสถิติในโครงการเมื่อปีก่อนพบว่า มีจำนวนร้านค้าประมาณ 120 ร้าน แต่เมื่อมีการย้ายตลาดนัดไปอยู่บริเวณท่าน้ำ ร้านค้าลดลงเหลือเพียง 70-80 ร้านเท่านั้น”

เมื่อวิเคราะห์ถึงสาเหตุที่คนมาใช้บริการตลาดนัดน้อย อ้อมในฐานะที่มีประสบการณ์เคยช่วยแม่ตั้งแผงค้าขายอยู่ในตลาดนัดมาก่อน บอกว่า แผงบริเวณท่าน้ำค่อนข้างไกลจากลานจอดรถ คนจึงไม่ยอมมากับจ่ายใช้สอย ประกอบกับปัญหาความไม่พึงใจของพ่อค้าแม่ค้าที่ไม่มีการจัดระเบียบแผงขายสินค้าอย่างเสมอภาค หลายคนจึงย้ายไปขายอื่น และพาลูกค้าประจำย้ายตามไปด้วย ตลาดนัดวัดลาดเป้งที่เคยคึกคักจึงค่อยๆ เงียบเหงาง

“เราเดินตลาดนัดแห่งนี้มาตั้งแต่เด็ก ตอนแรกก็ไม่ได้สนใจว่าตลาดจะสะอาดหรือสกปรก แต่พอได้เข้ามาทำโครงการ ได้มารู้ประวัติชุมชน ทำให้เรารู้สึกผูกพันแล้วรักพื้นที่นี้...เลยเชื่อว่าถ้าเราได้เผยแพร่ประวัติความเป็นมาของชุมชนออกไปให้คนอื่นในชุมชนได้รับรู้ เาน่าจะรู้สึกรักและหวงแหนสิ่งดีๆ ที่มีอยู่ในชุมชนมากขึ้น”

บทเรียนของการเรียนรู้

เมื่อต้องกลับมาช่วยทีมอีกครั้ง คราวนี้อ้อมเลือกคนสนิทที่มีบ้านอยู่ใกล้กันเข้ามาเป็นทีมงาน เพื่อให้สามารถนัดประชุมและมาทำกิจกรรมร่วมกันได้ง่าย แต่ด้วยช่วงวัยที่แตกต่างกัน คือ **ยุ้ย-ชลธิชา หมั่นมณี** เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่วน **ปิม-วุฒิชัย จันทรขำ และ เต๋ย-ภูวฤทธิ์ ไตบุญมี** เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แม้จะโตขึ้นมาหน่อย

แต่ก็ยังขาดประสบการณ์ทำโครงการเพื่อชุมชน อีกทั้งน้องๆ รุ่นใหม่ที่เลือกเข้ามา ไม่เคยผ่านกระบวนการอบรมเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการทำโครงการร่วมกับพี่ๆ โครงการพลังเด็กและเยาวชนเพื่อการเรียนรู้ภูมิสังคมภาคตะวันตกมาก่อน การทำงานจึงยากขึ้น

อ้อมที่มองเห็นต้นตอของปัญหาชัดเจน จึงเรียกประชุมทีมงาน เพื่อสร้างความเข้าใจในการทำงานให้ตรงกันว่า เป้าหมายของโครงการคือการจัดระเบียบตลาดนัดและการหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชุมชน โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวัดและตลาดนัดวัดลาดเป้ง เพื่อบอกเล่าเรื่องราวที่น่าสนใจให้คนในชุมชนและบุคคลทั่วไปได้รับรู้ ซึ่งในส่วนของการสืบค้นประวัติข้อมูลชุมชนเพื่อบันทึกออกมาเป็นไทม์ไลน์นั้น ทีมงานได้รับคำชี้แนะจากพี่เลี้ยงโครงการเด็กและเยาวชนฯ

อย่างไรก็ตาม อ้อม ยอมรับว่า ทีมงานทุกคนไม่รู้ประวัติความเป็นมาเป็นไปของชุมชนหรือของวัดเลย จึงขอความร่วมมือให้ หมอกานต์ โดบุญมี ที่ปรึกษาโครงการ นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านบึงปีน ช่วยประสานงานเชิญผู้สูงอายุในชุมชน รวมทั้งผู้อุปถัมภ์วัดมาพูดคุยแลกเปลี่ยนกับทีมงาน โดยได้รับความร่วมมือจากผู้ใหญ่ 3 ท่าน ได้แก่ นายเสริม คชเสถียร ผู้อุปถัมภ์วัด นายแอบ เสมอจิตร ช่างงานศิลปประจำวัด ป้าแดน เจ้าหน้าที่ อสม. และชาวบ้านที่อาศัยอยู่บริเวณวัดเวลา 2 ชั่วโมงที่ทีมงานวางแผนตรงกัน จึงหมดไปกับการพูดคุยกับผู้ใหญ่ทั้ง 3 คนที่มาให้ความรู้

ขณะที่อยู่ เสริมว่า การได้นั่งฟังผู้ใหญ่ถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับชุมชน ทำให้เรารู้สึกตื่นเต้นกับสิ่งที่ไม่เคยรู้ เช่น เรื่องราวเกี่ยวกับโครงสร้างของวัดที่เคยเป็นไม้ทั้งหลังมาก่อน หรือเสาหงส์หน้าวัดที่มีสถาปัตยกรรมแบบพิเศษไม่เหมือนกับวัดอื่นๆ ในละแวกนี้ รวมทั้งที่มาที่ไปของตลาดนัดวัดลาดเป้ง ที่เริ่มต้นจากการมีร้านค้ามาวางแผงขายของเพียงแค่ 4-5 ร้าน และเคยร้างไปครั้งหนึ่ง แต่ก็กลับมามีชีวิตอีกครั้งจนถึงปัจจุบัน

“เราเดินตลาดนัดแห่งนี้มาตั้งแต่เด็ก ตอนแรกก็ไม่ได้สนใจว่าตลาดจะสะอาดหรือสกปรก แต่พอได้เข้ามาทำโครงการ ได้รู้ประวัติชุมชน มันทำให้เรารู้สึกผูกพัน แล้วรักพื้นที่ตรงนั้นขึ้นมา ขนาดอยู่ที่เพิ่งเข้ามาทำโครงการยังรู้สึกรักพื้นที่แห่งนี้ เลยเชื่อว่าถ้าเราได้เผยแพร่ประวัติความเป็นมาของชุมชนออกไปให้คนอื่นในชุมชนได้รับรู้ เขาน่าจะรู้สึกรักและหวงแหนสิ่งดีๆ ที่มีอยู่ในชุมชนมากขึ้น” อ้อม กล่าว

ความหวังบนความเปลี่ยนแปลง

เดือนมิถุนายน ปี พ.ศ. 2559 หลังคาโดมที่ก่อสร้างบริเวณตลาดนัดเดิมแล้วเสร็จ แต่พ่อค้าแม่ค้าก็ยังไม่ได้ยื่นประกาศอนุญาตให้กลับมาเปิดตลาดนัดในพื้นที่เดิมได้

อ้อมซึ่งกำลังซูลมุนอยู่กับการหาที่เรียนใหม่ ขณะที่ย้ายเข้าไปเรียนต่อในกรุงเทพฯ ย้ายซึ่งรับหน้าที่เป็นสายรายงานข่าวความเคลื่อนไหวของตลาดให้รุ่นพี่ทราบ บอกว่า พ่อค้าแม่ค้าหลายคนกังวลใจว่าจะกลับมาขายของที่เดิมได้หรือไม่

ในที่สุดช่วงเวลาที่รอคอยก็มาถึงเมื่อ พระเทพาจารย์วิฑูรญาณ พระประจำวัดลาดเป้ง และพระผู้รับผิดชอบดูแลตลาดนัดวัดลาดเป้ง แจ้งข่าวให้พ่อค้าแม่ค้ากลับมาตั้งแผงค้าขายบริเวณโดมหน้าวัดได้ในเดือนสิงหาคม ร้านค้าต่าง ๆ เริ่มเข้ามาจับจองพื้นที่ ดูเหมือนจะเป็นสัญญาณที่ดีให้ทีมงานกลับไปทำกิจกรรมต่อ แต่ปัญหาก็เกิดขึ้นอีกครั้ง เมื่อทีมใหม่ที่ทุกคนบ้านอยู่ใกล้กัน กลับไม่สามารถหาเวลา来做กิจกรรมร่วมกันได้ เพราะแต่ละคนเรียนอยู่ต่างโรงเรียนกัน ขนาดอ้อมและยัยที่อยู่บ้านใกล้กันก็ใช้เวลาเจอกันได้ ยังไม่ทันที่ทีมงานจะตั้งหลักได้...ก็มีประกาศจากวัดว่าจะมีการย้ายตลาดนัดไปทำริมทำน้ำเหมือนเดิม

“จนถึงปัจจุบันตลาดก็ยังไม่ได้ย้ายกลับมาที่เดิม ตอนนี้ตลาดนัดเล็กเร็วมาก เมื่อก่อนช่วงหนึ่งทุ่มยังออกมาหาของกินได้ เดียวนี้หกโมงครึ่งตลาดก็วายแทบไม่มีอะไรขายแล้ว” อ้อม กล่าวด้วยน้ำเสียงปนเศร้า

เมื่อถามถึงตลาดนัดในฝัน อ้อม บอกว่า อยากเห็นตลาดนัดกลับมาอยู่บริเวณลานหน้าวัดลาดเป้งเหมือนเดิม

เพื่อช่วยให้การเดินตลาดง่ายขึ้น ซึ่งตอนนี้ก็ตอบไม่ได้ว่า ตลาดนัดในฝันจะเป็นเพียงแค่ฝันจริง ๆ หรือเปล่า

ทางเดินของการเรียนรู้

ประสบการณ์ทำโครงการตลาดนัดพาเพลินเดินไป ไร่ยะ 2 ปี และในฐานะแกนนำหลักที่เข้ามาช่วยกอบกู้ โครงการในช่วงล้มลุกคลุกคลาน จนทำให้โครงการ สามารถดำเนินต่อไปได้ แม้จะยังไม่ถึงจุดหมายปลายทาง ที่ตั้งไว้ แต่ระหว่างทาง อ้อมก็ได้รับบทเรียนที่ทำให้ ได้เรียนรู้ถึงวิธีการคัดเลือกสมาชิกเข้ามาร่วมทีมว่า ควรมีคุณสมบัติอย่างไร

อ้อม ย้ำว่า ภาวะความเป็นผู้นำ การกล้าคิด กล้าทำ และทัศนคติในการมองสถานการณ์อย่าง รอบด้าน เป็นคุณสมบัติที่จำเป็นมากกว่าความเก่ง เพราะความเก่งฝึกฝนกันได้ แต่ภาวะความเป็นผู้นำ และความกล้า โดยเฉพาะการกล้าตัดสินใจ เป็นความ เด็ดขาดที่ช่วยให้ทีมงานฝ่าฟันปัญหาให้ลุล่วงไปได้ ส่วนทัศนคติในการมองสถานการณ์อย่างรอบด้านจะ

“เมื่อก่อนกลัวโม้มาก แต่เมื่อบอกปากหน้ากั เปิดทางให้ต้องเข้ามารับผิดชอบโครงการ ต้องทำงานร่วมกับผู้อื่น ความกล้าคิด กล้าทำ และกล้าแสดงความคิดเห็น ต้องมา ก่อนความกลัว แล้วความกล้าแสดงออก จะตามมาเอง”

ช่วยให้เข้าใจผู้อื่นมากขึ้น เนื่องจากการทำโครงการ เพื่อชุมชน ต้องอยู่บนพื้นฐานของการเอาใจเขามาใส่ ใจเรา

“ครั้งหนึ่งเคยถามคุณว่ารู้สึกอย่างไรกับขอลานใน ตลาดนัด คุณบอกรู้สึกว่าคุณไม่ดี ไม่น่ามอง แต่ก็ใช้ชีวิต เป็นอาชีพของเขา เราจะให้เงินหรือไม่ให้เขาก็ไม่ได้บังคับ พอได้ยินแบบนี้เราก็มั่นใจว่าคุณสามารถทำโครงการได้ เพราะคุณไม่ตัดสินใจอะไรแค่ด้านเดียว ซึ่งท้ายที่สุดคุณก็ เป็นแกนนำรุ่นที่ 2 คนเดียวที่เหลืออยู่ เป็นคนที่อยากทำ โครงการให้สำเร็จ” อ้อม อธิบาย

นอกจากนี้ อ้อมยังเสริมว่า ความกล้าแสดงออกเป็นคุณสมบัติที่มีอยู่ในตัวทุกคน อยู่ที่ว่าแต่ละคนจะกล้านำออกมาใช้หรือไม่ เมื่อก่อนเธอเป็นคนกลัวไม้ค้อนมาก แต่เมื่อ บทบาทหน้าที่เปิดทางให้ต้องเข้ามารับผิดชอบโครงการ ต้องทำงานร่วมกับผู้อื่น ความ กล้าคิด กล้าทำ และกล้าแสดงความคิดเห็นต้องมาก่อนความกลัว แล้วความกล้า แสดงออกจะตามมาเอง

ด้าน แม่ประทุม ทุมยา แม่ของอ้อม เล่าว่า ด้วยสภาพครอบครัวที่เหลืออยู่เพียง 2 คน รู้สึกกังวลกลัวลูกถูกชักจูงไปในทางที่ผิด จึงสนับสนุนให้ลูกทำโครงการเพื่อชุมชนอย่าง เต็มที่ ให้เขาใช้เวลาว่างคิดทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ ประกอบกับตนทำงานเป็นอาสาสมัคร สาธารณสุขชุมชน (อสม.) ค้นเคยกับหมอกันตัวยุแล้ว จึงวางใจและเชื่อมั่นว่าหมอกันต์ จะแนะนำสิ่งดี ๆ ที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ให้เด็ก ๆ เดินไปในทิศทางที่ถูกต้อง

“ผู้ปกครองบางคนไม่เห็นด้วย เพราะไม่เห็นว่เด็กทำอะไรกันบ้าง กลัวเด็กจะไปมั่วสุม ทำเรื่องเหลวไหล ทั้งที่โครงการนี้มีพี่เลี้ยงและมีทีมงานจากภายนอกเข้ามาช่วยให้ความรู้ อบรมดูแลเป็นอย่างดี บางครั้งหมอไม่ว่างเราก็เข้ามาช่วยดูแลเวลาเด็ก ๆ ทำกิจกรรม”

แม่ประทุมเล่าถึงความเปลี่ยนแปลงที่เห็นในตัวอ้อมว่า อ้อมมีความรับผิดชอบใน ตัวเองและตรงต่อเวลามากขึ้น จากเดิมที่เป็นคนค่อนข้างเก็บตัว ไม่สูงส่งกับใคร ปัจจุบัน อ้อมกลายเป็นที่รู้จักของพ่อค้าแม่ค้าในตลาดนัด เดินไปทางไหนก็มีแต่คนทักทาย

“เมื่อก่อนเป็นคนเรื้อรๆ เฉื่อยๆ ทำอะไรไม่เป็น ตอนนีกลายเป็นคนรู้จักคิด ริเริ่ม อยากรองทำสิ่งต่าง ๆ และเรียนรู้ด้วยตัวเองตลอด”

อ้อม บอกต่อว่า แม้ยังไม่เห็นผลลัพธ์ของโครงการปีนี้ชัดเจน แต่การทำโครงการได้ปลูกสำนึกให้อ้อมเห็นความสำคัญของการรักษาความสะอาดและทิ้งขยะให้ลงถัง

“เวลาจะทิ้งขยะขึ้นหนึ่ง ถ้าไม่เห็นถังขยะต้องคิดแล้วว่าเอาไปทิ้งที่ไหน ถ้าไม่มีที่ทิ้งจริง ๆ จะเก็บไปทิ้งที่บ้าน เวลาไปเรียนก็เหมือนกันโต๊ะเราต้องสะอาด ถึงเราจะพูดบอกคนอื่นทุกคนไม่ได้ แต่เราสามารถทำตัวเป็นแบบอย่างให้เขาได้ ถ้าคนอื่นเห็นว่าดีเขาก็จะทำตามเอง เพื่อน ๆ ในกลุ่มตอนนี้เห็นเราทำก็หันมารักษาความสะอาดได้ะกันมากขึ้น” อ้อม กล่าว

ถึงแม้ผลลัพธ์การดำเนินโครงการในปีที่ 2 จะไม่ปรากฏรูปรอยชัดเจน แต่ความมุ่งมั่นตั้งใจและความไม่ย่อท้อต่อปัญหาอุปสรรคของอ้อมและเพื่อนต่างปรากฏให้เห็นเด่นชัดผ่านวิธีคิด วิธีทำงานเพื่อแผ่นดินถิ่นเกิด เมื่อเห็นว่ารุ่นน้องไม่สามารถนำพาโครงการไปสู่จุดหมายที่ตั้งไว้ได้ อ้อมจึงอาสาเข้ามาออบกู้ให้การทำโครงการตลาดนัดพาเพลินเดินไปไร้ขยะปีที่ 2 ดำเนินต่อไปได้ ด้วยความรักความผูกพัน และสำนึกรับผิดชอบที่มีอยู่เต็มเปี่ยมในหัวใจว่า จะต้องสานต่อโครงการที่เธอสร้างมากับมือให้เดินหน้าต่อไปได้ เพราะที่นี่คือบ้าน...

โครงการตลาดนัดพาเพลินเดินไปโรงเรียน ปี 2

ที่ปรึกษาโครงการ

กานต์ ไตบุญมี

โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านบังปืน

ทีมทำงาน

ประทานพร ถมยา

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัมพวันวิทยาลัย

ชลธิชา หมั่นมณี

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดลาดเป้ง

วุฒิชัย จันทร์ขำ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดลาดเป้ง

ภูวฤทธิ์ ไตบุญมี

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรียาสมุทร

ช่อชญา ผงขมื่น

พาณิชยการสุโขทัย ปวช.1